

Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej

z dnia 17 lipca 1921 roku

o dalszem podwyższeniu kosztów sądowych i opłat notariuszów, adwokatów i komorników sądowych w b. dzielnicy pruskiej.

Na mocy art. 9 ustawy z dnia 21 stycznia 1921 r. o podwyższeniu kosztów sądowych i opłat notariuszów, adwokatów, komorników sądowych w byłej dzielnicy pruskiej (Dz. Ust. № 13 poz. 73) zarządzam co następuje:

§ 1. Opłaty, przewidziane:

- a) w §§ 33, 57 i 123 pruskiej ustawy o kosztach sądowych;
- b) w §§ 4 i 5 pruskiej ustawy o opłatach notariuszów, oraz wszystkie osobne opłaty przewidziane w ustawach powyższych wraz z ich najniższymi i najwyższymi stawkami, podwyższa się o dalsze dwadzieścia dziesiątych.

§ 2. Opłaty, przewidziane:

- a) w § 8 niemieckiej ustawy o kosztach sądowych;
- b) w § 9 " " " o opłatach adwokatów;
- c) w artykule 3 ustawy zawierającej przepisy krajowe o opłatach adwokatów i komorników sądowych, oraz wszystkie osobne opłaty przewidziane w ustawach powyższych wraz z ich najniższymi i najwyższymi stawkami, tudzież opłaty przewidziane w §§ 2, 6 do 10 niemieckiej ustawy o opłatach komorników sądowych podwyższa się o dalsze dziesięć dziesiątych.

§ 3. Opłaty, przewidziane w § 4 niemieckiej ustawy o opłatach komorników sądowych podwyższa się w ten sposób, że zawartą tamże tabelę opłat zastępuje się tabelą następującą:

od kwoty do 100 marek						10 od sta
od części kwoty przekraczającej sumę	100 mk. do	300 mk.	6	"	"	"
" " " " " "	300 " "	1000 " "	4	"	"	"
" " " " " "	1000 " "	5000 " "	2	"	"	"
" " " " " "	5000 " "	1	"	"	"

Najniższa stawka opłaty w przypadkach przewidzianych w ustępach 1 i 2 § 4 teŝże ustawy wynosi marek 8.

Powyższa dalsza podwyżka opłat przewidzianych w § 4 niemieckiej ustawy o opłatach komorników sądowych nie pociąga za sobą dalszej podwyżki opłat przewidzianych w §§ 11 teŝże ustawy za przyjęcie zapłaty; pod tym względem obowiązują nadal przepisy art. 2 ustawy z 21 stycznia 1921 r. tak, że należy za przyjęcie zapłaty po myśli § 11 niemieckiej ustawy o opłatach komorników sądowych pobierać nadal opłaty:

od kwoty do 100 mk.				10	od sta
od części kwoty przekraczającej sumy	100 mk.	do	300 mk.	6	" "
" " "	300	" "	1000	4	" "
" " "	1000	" "	5000	2	" "
" " "	5000	" "		1	" "

w razie dokonanego zajęcia, atoli nie mniej jak 8 marek.

§ 4. Podwyższa się:

- 1) opłatę pisarską, przewidzianą w § 80 niemieckiej ustawy o kosztach sądowych, w § 113 ust. 1 pruskiej ustawy o kosztach sądowych i w § 19 ust. 2 pruskiej ustawy o opłatach notariuszów do trzech marek za każdą stronę,
- 2) najniższą stawkę ryczałtu na pokrycie wydatków w gotówce, ustanowioną w § 80 b. ust. 1 zdanie 2 niemieckiej ustawy o kosztach sądowych do trzech marek,
- 3) najniższą łączną stawkę ryczałtów, ustanowioną w § 80 b. ust. 2 niemieckiej ustawy o kosztach sądowych do sześciu marek,
- 4) najniższą stawkę ryczałtu na pokrycie wydatków w gotówce, ustanowioną w § 114 ust. 1 zdanie 2 pruskiej ustawy o kosztach sądowych, oraz w § 20 ust. 1 zdanie 2 pruskiej ustawy o opłatach notariuszów do sześciu marek,
- 5) najniższą stawkę wymiaru ryczałtu, ustanowioną w § 76 ust. 2 niemieckiej ustawy o opłatach adwokatów do sześciu marek w instancji egzekucyjnej zaś do osiemnastu marek,
- 6) najniższy wymiar stawek ryczałtowych, wymierzyć się mających w jednej instancji, ustanowiony w § 76 ust. 3 niemieckiej ustawy o opłatach adwokatów:
 - a) jeżeli adwokatowi należy się jako pełnomocnikowi procesowemu po myśli § 13 № 1 § 19, 52 opłata za proces — do dwudziestu czterech marek;
 - b) jeżeli adwokatowi należy się także po myśli § 13 № 4) § 19, 52 opłata dowodowa, albo po myśli § 13 № 3 § 19, 52 opłata ugodowa do trzydziestu sześciu marek,
- 7) najniższą stawkę wymiaru ryczałtu, ustanowioną w § 76 ust. 5 niemieckiej ustawy o opłatach adwokatów do dwudziestu czterech marek,
- 8) najniższą stawkę wymiaru ryczałtu, ustanowioną w art. 15 ust. 2 zdaniu 1 pruskiej ustawy, zawierającej przepisy krajowe o opłatach adwokatów i komorników sądowych w przypadkach art. 4—7 do osiemnastu marek, w innych przypadkach do dziewięciu marek,
- 9) najniższą stawkę wymiaru ryczałtu, ustanowioną w art. 15 ust. 3 ustawy pod liczbą 8 wymienionej do dwudziestu siedmiu marek,
- 10) opłaty świadków ustanowione w § 22 pruskiej ustawy o opłatach notariuszów aż do kwoty 10 mk. za każdą rozpoczętą godzinę.

§ 5. Rozporządzenie niniejszewchodzi w życie z dniem 1 września 1921 r. Przepisy § 1, 2 i 3 stosują się także:

- a) do wszystkich czynności w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia jeszcze nie ukończonych;

- b) do wszystkich spraw sądowych, przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zawisłych, a w danej instancji jeszcze nie zakończonych.

Przepisy § 4 stosują się także do wszystkich wydatków, które w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie były jeszcze płatne.

Niniejsze rozporządzenie traci moc obowiązującą z upływem dnia 31 grudnia 1922 roku z tem zastrzeżeniem, że koszty sądowe i opłaty płatne przed dniem powyższym:

- a) za zlecenia, udzielone przed tym dniem;
b) w sprawach sądowych, przed tym dniem zawisłych, a w danej instancji jeszcze nie zakończonych, należy obliczać po myśli przepisów niniejszego rozporządzenia.

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

w z. *Zygmunt Seveda*
